

за моята любов към тебе, която ти си решил да убиеш с една студена и мъчително бавна жестокост“¹⁷. Дори да приемем допускането, че Лора скрито цитира вече създаденото и публикувано „Душата ми е стон“, приписвайки си „учудено засмяна жизнерадост“ (защото по-нататък все ще попадаме на алюзивни позовавания от поезията на Яворов в писмата ѝ), все пак не бихме могли да подминем всички онези моменти от посланията ѝ, които извеждат понятието *чувственост* извън литературните условности, които на практика рушат парадигматичния модел на Яворовата лирика, където похищаващо-прелъстителното амплоа по презумпция е отредено на мъжа: „А ако все пак си позволиш да се замислюваш, ще ти изхапа устните до кръв“¹⁸. В тази връзка не бива да се пренебрегва и натрапливото споменаване на *Омар Хаям* в Лорините писма, и то именно като поетическа величина, конкурираща се в някои отношения с Яворов. Честите отпратки към *Рубаите*, възпяващи насладата от мига, отдаващи предпочитание на удоволствената преходност пред мъртвата вечност – определено не са волност на перото в Лорините писма¹⁹. Агресивната чувственост, която разобличава престорената, неистинна, литературна дълбокомисленост, категорично отхвърляйки я като поза, е, разбира се, структурната формула, неочаквано свежият полъх, внезапният обрат на пропозициите, който Яворов внася в стихотворението „Маска“ (1907). Доколко в случая Лора борави именно с тази формула е трудно да се установи. Но чрез ситуацията от „Маска“ тя моделира преживяванията си в друго свое писмо: „Снощи ми беше още по-тъжно. На гарата беше пусто-пусто... А булевардите бяха лудо-весели по случай *mi-sageur*“²⁰. Често пъти Лора пренася върху преживяванията си ярки лирически ситуации от Яворовите творби, или по-точно ги описва посредством тях. Не е трудно да разпознаем в признанието за „убитата любов“ стиховете от „Затмение“ (1905), но, естествено, с обърнат знак:

¹⁸ Пак там, с. 228.

¹⁹ Когато през 1910 г. Лора подарява на любимия Петър Нейков издание на *Омар Хаям* в превод на английски, тя вече преднамерено-символично си служи с това творчество. В писмата ѝ до Яворов *Омар Хаям* се явява като изпитан знак на витализма и на преходността – знак, който тя противопоставя на студената, жестока, логическа Яворова разсъдъчност. Че взетата тук диалектическа посока на наблюденията ни се свежда до линията *Протич*, утвърждаваща жизнерадостната кокетка Лора, не подлежи на съмнение, но сме задължени да я следваме докрай, колкото и тя да се доближава до едно сензационно-профанно тълкуване, именно защото е осъзнатото противопоставяне на високата и нерядко ограбваща пълнотата на една личност литературност.

²⁰ Пак там, с. 199.